

Ядосанъ, мръщи вежди и упорито се замисли какво да пише слѣдъ това.....

Залисанъ въ мисълъ Пенчо не чу кога влѣзе баща му. Още повече, че бѣше гърбомъ къмъ вратата.

Баща му - Христо Близнака, едъръ съ голѣми мустаци и дебели вежди, мъжъ срѣднявпора, погледна Пенча, но не каза нищо. Разбралъ, че Пенчо е записанъ въ урокъ, се зарадва. Добродушнитѣ му очи се озариха отъ лека усмивка и мълчаливо притегли мангала до себе си. Взе да топли вкоченели прѣсти отъ студа. Личеше: отъ работа иде. Потуритѣ му посмачкани, а рѣцетѣ поизцапани.

- Какво си се записалъ Пенчо? - натърти бащата.

Пенчо се сепна; стана и погледна смирено баща си, свкашъ да се извини, че не го е чулъ и не му е станалъ на крака, както всѣкога прави.

Кога баща влиза въ къщи - всички му ставатъ; тѣй е реда у Пенчови. И затова се смути.

- Нищо, нищо! - додаде бащата... урока учишъ, нищо!... Пиши си.

Бащата разрина съ дилавче огъня въ мангала; и заобръща рѣце надъ грѣйката. И като помълча, пакъ погледна Пенча, ^а като не вдигаше глава отъ тетрад-